

sparelse i Administrationen af denne Ret; man har foreslaaet en Indskrænkning i Antallet af Medlemmer. Den bestaar i Øjeblikket af en Præsident, to lægekyndige Medlemmer, to Sygekassemedlemmer og en Arbejdsgiverrepræsentant. Det foreslaas nu, at det ene lægekyndige Medlem og det ene Sygekassemedlem skal udgaa, saa at Præsidenten i Fremtiden kommer til at bestaa af 4 Medlemmer i Stedet for som nu 6. I Bilagene til Forslaget findes en Udtalelse af Invalideforsikringsretten angaaende dette Spørgsmaal, hvori man fraraader en saadan Indskrænkning, men jeg kan ikke indse, at man anfører nogen virkelig Begrundelse for, at en saadan Indskrænkning ikke bør finde Sted. Kan en virkelig Begrundelse fremføres, ja, saa bliver Sagen jo en noget anden. Men hvis Forholdet er det, som jeg er tilbøjelig til at tro, at 4 Medlemmer akkurat lige saa godt som 6 kan administrere de Forhold, finder jeg det ganske rimeligt, at vi skal have 6 til det, og derfor mener jeg, at dette Forslag er et Forslag, som, selv om det ikke betyder nogen stor Besparelse, dog ogsaa er værd at tage med. Kan der fremføres saa store Betæneligheder imod det, at Afgørelserne maaske ikke kan blive fuldt ud tilfredsstillende, er det, som sagt, en anden Sag; saa er det naturligvis et Spørgsmaal, der kan forhandles om; men jeg kan ikke se af Invalidiserettens Udtalelser i Sagen, at de Indvendinger, der er anført, har nogen virkelig stor Vægt.

I § 13 omhandles Invalideforsikringsrettens Bemyndigelse til at kræve Oplysninger for at faa klaret de Forhold, hvorefter Invaliditeten skal fastslaaes, og der foreslaas en Udvidelse af denne Bemyndigelse, idet der nemlig i første Stykke tilføjes en Bestemmelse om, at under de Oplysninger, man kan forlange, skal ogsaa være „Hospitalsjournaler og hvad dertil hører eller Afskrifter af samme“. Jeg tror, vi alle sammen maa være enige om, at alle de Oplysninger, som kan fremskaffes paa nogenlunde rimelig Maade, og som kan tjene til at faa en rigtig Afgørelse af Sagen, maa man give Invalidiseretten Ret til at kræve. Jeg tror, det er noget, vi alle sammen maa være enige om, netop fordi vi ønsker en saa retfærdig Afgørelse af de forskellige Forhold som muligt.

I et nyt andet Stykke i denne Paragraf bestemmes det, at der af den tilkendte Invalidiserente skal tilbageholdes et Beløb af indtil 30 Kr. til Betaling af de Lægeundersøgelser, som skal til. Det er kun rimeligt, at de, der faar Invalidiserente, deltager i Udgifterne dertil, og at Udgifterne ved

Administrationen, der i de fleste Tilfælde er afholdt af Fonden, i nogen Maade udredes af dem.

Der er en Bestemmelse i § 16, som jeg gerne vil omtale. Den er ikke ny, men den refererer sig til den Udtalelse, jeg har fremsat angaaende de Erklæringer, der bliver afgivet under Behandlingen af Ansøgninger om Invalidiserente. Som jeg nævnte før, har Erfaringen vist, at disse Erklæringer ikke i alle Tilfælde er af en saadan Art, at man med Tryghed kan bygge en Afgørelse paa dem. Der staar i 3die Stykke af § 16: „Forinden Retten træffer Afgørelse i en Sag, skal den give den forsikrede Adgang til at gøre sig bekendt med Sagens Aktstykker“. Denne Bestemmelse har selvfølgelig til Hensigt, at den vedkommende Ansøger skulde kunne sikre sig en rimelig Afgørelse og derfor have Lejlighed til at gøre sig bekendt med Sagens Aktstykker. Og det er jo i og for sig et rimeligt Hensyn. Men jeg tror alligevel, at en stor Del af de Skavanker, der er ved Administrationen, refererer sig netop til denne Bestemmelse. De Erklæringer og Attester, der nu afgives, er som nævnt ikke altid af en saadan Art, at man absolut kan paastaa, at de stemmer med de faktiske Forhold. Enhver, der kender til de faktiske Forhold, ved, at de, som søger om Invalidiserente, og som har haft Lejlighed til at se disse Aktstykker, bestormer vedkommende Sygekasses eller Kommunalbestyrelses Formand, eller hvem der nu har afgivet Erklæringen, med Bønner, Paakaldelser og maaske ogsaa Trusler for at faa ham til at ændre en saadan Erklæring. Man vil derfor forstaa, at mange viger tilbage for at udtale sig, som de vilde have gjort, hvis de var sikre paa, at Erklæringen ikke kom vedkommende for Øje. Jeg kan ikke med min bedste Villie se, at der i mindste Maade begaas nogen Uret overfor Ansøgerne, ved at man fratager dem denne Ret til at se Aktstykkerne. Det er muligt, at denne Ret var en Fordel for dem, idet den virker i Retning af, at Erklæringerne bliver saa lempelige for dem som muligt, men et saadant Hensyn skylder man ikke Ansøgerne. De har kun Krav paa en rimelig og retfærdig Afgørelse, men ikke paa, at Erklæringerne udstedes i et saadant Sprog, at de ikke dækker det virkelige Forhold. Jeg vilde gerne høre en Udtalelse af Ministeren om, hvorvidt der ikke er Mulighed for, at der kunde ske en Ændring i denne Bestemmelse, eller at den kunde blive slettet. Jeg tror, at det vilde i høj Grad virke til, at